

SPODupne

ČASOPIS GYMNÁZIA FRANTIŠKA ŠVANTNERA

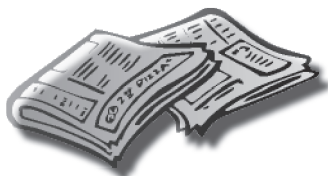
NOVÁ BAŇA

2019/2020

1

NADÁCIA
ZSE

Redakcia

Šéfredaktor
 Lucia Rybárová

Redaktori
 Simona Káčerová
 Sára Polnišerová
 Petrona Mäsiarová
 Agáta Abrahámová
 Helena Křápková
 Mária Magdaléna Borošová
 Zuzana Kasanová
 Michaela Éderová

Grafika
 Matúš Ďurovič

Titulka
 archív

Korektúra
 PaedDr. Renáta Juhášová

Tlač
 Milan Mokrá- MM corp, Nová Baňa

Kontakt
 spodgupne@gmail.com

Obsah

EDITORIÁL	3
MINIMALIZMUS	4
NOVÝ ČLEN	5
NAJLEPŠIE 4 ROKY	6
STUŽKOVÁ V PARÍŽI	7
WORKSHOP ČASOPISU KLIK 8-9	
PROJEKT JE ZMENA!	10-11
ROZHOVOR S TANEČNÍČKOU IZABELOU	12
SÁM ALEBO S NIEKÝM	13
DRUHÁCI NA ERASME	14
IMATRIKULAČKY 2019	15
GALÉRIA	16

Editoriál

Dostal sa vám do rúk časopis Spod Gupne, ktorý prichádza po ročnej pauze, keďže v roku 2019 vyšiel len špeciál. V tomto čísle je zaznamenaná prvá polovica školského roka 2019 – 2020. Nájdete v ňom informácie o udalostiach, ktoré gymnazisti prežili.

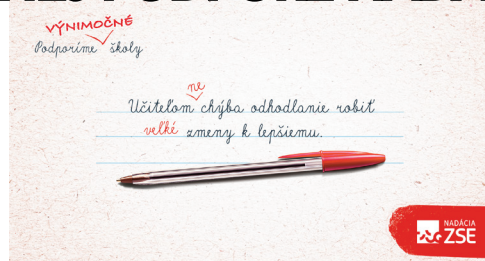
A je to tu zas... Ukončili sme „starý“ rok plný spomienok a zážitkov. Každý z nás určite spoznal mnoho nových ľudí či získal nové skúsenosti. No teraz prišiel čas ukončiť istú kapitolu nášho života a začať odznova. S novým rokom 2020 prichádzajú aj nové predsavzatia a všetci sme zvedaví, čo tento rok prinesie.

Chceme začať športovať, venovať sa veciam, ktoré sme vždy chceli skúsiť a hlavne chceme byť lepšími ľuďmi. Myslím, že to je na tom to krásne. Vždy ma to fascinuje, ako sa všetci v plnom nasadení snažia zmeniť svoj svet k lepšiemu. Pomáhame si, radujeme sa, užívame si prítomný moment a sme k sebe milší. Začne nám záležať aj na tých najmenších detailoch, ktoré by mohli nám či niekomu inému v našom okolí zlepšiť deň. No potom toto počiatočné nadšenie začne postupne opadávať ako ihličie z vianočného stromčeka. Všetci sa vrátíme k starostiam a strastiam každodenného školského či pracovného života. A aké je moje novoročné želanie? Myslím, že práve to, aby sme aj napriek všetkým prekážkam, ktoré pred nás život postaví, zostali pozitívne naladení. Prajem vám všetkým úspešný štart do nového roka, veľa krásnych zážitkov a splnených snov.

Lucia

TENTO PROJEKT SA USKUTOČNIL VĎAKA FINANČNEJ PODPORE NADÁCIE ZSE.

MINIMALIZMUS

Menej je viac. To je heslo, ktorým sa riadia minimalistí. A čo to ten minimalizmus vlastne je? Je to životný štýl, ktorý vyznáva jednoduché princípy života. Človek žije len s vecami, ktoré naozaj potrebuje a pomáhajú mu napredovať. Nie je vyrušovaný či ovplyvňovaný zbytočnosťami.

Minimalizmus znamená mať menej, ale o to lepšie. Súčasná doba nám vkladá do hlavy, že musíme vlastniť čo najviac. Pravda je však presný opak a minimalizmus je toho jasným dôkazom. Má množstvo výhod. Upokojuje. Ak vlastníte menej vecí, zbytočnosti vás nestresujú. Kvalita nad kvantitu. Minimalizmus je o investovaní do kvalitnejšieho oblečenia či iných vecí. Viac miesta. Logicky, menej vecí zaberá menej miesta, a tiež sa v menšom množstve viete lepšie orientovať. Keď sa do minimalizmu ponoríte, zistíte, že vlastníte veci, ktoré vás robia šťastnými a trávite viac času pri aktivitách, ktoré máte radi. Minimalizmus šetrí nielen vašu peňaženku, ale aj životné prostredie. Kupujete len to, čo skutočne potrebujete, čím nemíňate veľa peňazí a hlavne tvoríte menej odpadu.

MINIMALIZMUS V MÓDE

Hlavným bodom minimalistickej módy je nájsť si vlastný štýl. V čom to spočíva? Nájsť dve alebo tri hlavné farby, dve vedľajšie a dve farby pre doplnky, ako napríklad kabelky či šperky. Je na vás, či chcete pôsobiť elegantne, ležérne či seabedomo.

MINIMALIZMUS V DOME

Preferuje sa jednoduchosť a praktickosť. Jednoduché, neutrálne farby, ako biela a béžová a čisté prázdne povrchy. Každá miestnosť má svoju tému, prípadne farby, do ktorých je ladená, a nájdete v nich len ten najnutnejší nábytok. Aká je výhoda minimalistického domova? Menej vecí znamená menej upratovania a to znamená, že máte viac času pre seba.

AKO ZAČAŤ S MINIMALIZMOM?

Väčšina minimalistov začína so šatníkom. Veci vytriedite do 3 skupín: 1. nechať si, 2. vyhodiť a 3. možno. Skupinu „možno“ neskôr vytriedite a väčšinu vecí sa aj tak rozhodnete vyhodiť, darovať alebo dať do sekáča. Nasleduje pretriedenie všetkých vecí v skrinkách a zásuvkách pracovného, ale i nočného stolíka. Je to dlhý postup, ale stojí za to. Minimalistický život je oveľa kvalitnejší, jednoduchší a pokojnejší. Je to život, v ktorom robíte to, čo vás naozaj baví a robí šťastnými. Je to zároveň aj život, v ktorom sa stávate sami sebou. A nezabúdajte: „Jednoduchosť je konečnou vyspelosťou.“ (Leonardo da Vinci)

Autor: Lucia Rybárová, kvinta
Foto: pixabay.com

NOVÝ ČLEN

Ani neviem, čím by som začala... Moje narodeniny som oslávila v krásnom Berlíne, kde nám so spolužiačkou Luckou bolo výborne. Skoro sme zmeškali náš vlak, ktorý mal ísť o 13.50 naspäť domov, do Bratislavy. Našťastie, sme stále v kondícii a keď sme videli ešte vlak stáť, rozbehli sme sa, vyskočili a cesta domov mohla začať.

Po nekonečne dlhej a hlavne únavnej jazde naspäť na Orovnicu som objala celá natešená svojich rodičov. Doma ma čakala veľká hostina, moja rodina a darčeky k narodeninám. Vyrozprávala som im všetko, ako nám bolo, čo sme robili, poukazovala fotky, keď vtom mi mamka oznámila: „Zajtra pôjdeme po tvoj posledný darček.“ Bola som taká natešená, že som celú noc nevedela ani oka zažmúriť. Celý čas som myslela len na to, čo môže byť tým darčekom. Výlet na hrad? Skok z lietadla? Vôbec mi nič normálneho nevedelo napadnúť.

Ráno, hneď o ôsmej, sme vyrazili z domu. Cesta trvala asi tak hodinu. Prišli sme pred cudzí dom. Ten dom som nikdy v živote nevidela, až mi bolo podozrivé, že sme zabľúdili. Mamka povedala: „Vystúp!“ Spravila som, ako mi kázala.

Bráničku nám otvorila jedna veľmi milá pani a ukázala krásne šteniatko. Hneď ako som sa zapozerala do jeho krásne modrých očí, vedela som, že si ho spomedzi ostatných šteniatok vyberiem. Šteniatko bolo pre mňa veľmi špeciálne, aj keď sa zdalo, že je podobné ostatným. Tešilo sa, keď nás videlo a my sme sa tešili tiež. Áno, moje narodeniny boli presne také, aké som si priala. Deň čo deň ubiehal rýchlejšie a my sme doma mali našu novú „Annie“. Vždy po škole som utekala domov, aby som ju mohla učiť povely a hrať sa s ňou. Hovorí sa, že keď dáte psovi lásku, on vám ju vráti dvojnásobne

a musím povedať, že je to naozaj pravda. Môj pes je labrador, čo znamená, že sa ľahko učí povely, pomáha nielen slepým ľuďom, ale aj chorým deťom.

Kanisterapia je úžasná vec. Keby som nemala ešte len 16, tak už sa tomu venujem. Vďaka psovi môžu byť choré deti aspoň na chvíľu šťastné. Psy sú naozaj veľmi dobrí spoločníci. Dokonca by vlastný život obetovali,

len aby zachránili svojho pána. Ako sa však niektorí k psom správajú? Áno, toto nikto nevidí, ale sú ľudia, ktorí naozaj svojho psa ľúbia a naopak tí, ktorí ho používajú na zápasy, tešia sa, keď ich pes trpí. Ako keby nám tie psy niečo spravili. Keď sa budete doma trápiť, nebudete vedieť čo robiť, choďte so psom von, uvidíte, že zahodíte trápenie a starosti a budete sa blázniť, ako keď ste boli malí.

V našej rodine nám jeden pes riadne zmenil život. Všimli sme si tú lásku, ktorú nám pes dáva, aj keď nemáme make-up, alebo máme strapaté vlasy, či už sme v teplákoch. Psovi je to proste jedno, potrebuje len niekoho, kto sa o neho bude starať, bude ho mať rád a hlavne bude cítiť, že patrí k vám do rodiny.

Autor: Sára Polnišerová, kvinta
Foto: Sára Polnišerová

23.11. 2019 sme prežili jeden z nezabudnuteľných zážitkov, ktorý k záverečnému ročníku patrí. Stučková slávnosť, pri tomto slovnom spojení sa nám nechce ani veriť, že to tak rýchlo ubehlo.

Nedávno nesmelí prváci a teraz dospelí štvrtáci, ktorým sa otvárajú nové možnosti do budúcnosti. Kráčali sme po ceste a prišli sme až sem. Túto cestu si každý z nás tvoril sám. Niektorí z nás prechádzali širokou a rovnou diaľnicou, iní si zvolili cestu 2. triedy a niektorí sa dokonca dostali na úzku, klukatú cestičku s hrbolmi, ktorá bola často zasypaná rôznymi prekážkami. Naša stužková však pre nás bola zlomom, kedy sme si uvedomili, že to najťažšie ešte len príde - maturita. A preto sme si tento večer užili plnými dúškami. Spočiatku sme sa báli, ako dopadne úvodná časť programu, ale prevýšilo to naše očakávania.

Chceme sa všetkým poďakovať, hlavne našej triednej pani profesorky za podporu, že nám pomohla zorganizovať túto slávnosť, ktorá bude zážitkom na celý život.

Autor: 4.A
Foto: archív

„STUŽKOVÁ V PARÍŽI ? HMM, TO NEZNIE ZLE!“

Toto boli naše prvé slová, ktoré sme si povedali po tom, čo sme sa rozhodli, že my - oktáva sa namiesto klasickej stužkovej vyberieme na ďalekú cestu až do hlavného mesta Francúzska, do Paríža.

Po príchode nás čakal bohatý program. Navštívili sme nádherné miesta, ako Invalidovňu s hrobkou Napoleona, najstaršiu univerzitu – Sorbonu, najvyššiu vežu Paríža s nádherným výhľadom na 56. poschodí, na ktorom sme si užili aj prvý tohtoročný sneh, Louvre s portrétom Mony Lisy, Panteón, v ktorom sú pochované významné osobnosti Francúzska, prešli sme sa okolo Notre Dame, ktorý, ako iste viete, sa opravuje po veľkom požiari. Užili sme si aj nádhernú nočnú plavbu loďou vysvieteným Parížom po Seine. Na lodi zaznel hrdo Gaudeamus. Pýtate sa, kde sme sa stužkovali? No predsa na 130-ročnej železnej dáme - na Eiffelovej veži. Hrdo, so zelenou stužkou na hrudi, sme pokračovali v objavovaní krás zámku Versailles či Trianonských záhrad.

Bol to pre nás nádherný zážitok, na ktorý nikdy nezabudneme. Všade nás sprevádzali príjemné tóny šansónu, humor a dobrá nálada. Chceli by sme sa veľmi poďakovať našej najlepšej triednej, (ktorá tento prívlastok dostala aj na šerpe), za celú organizáciu a starostlivosť. Zároveň ďakujeme aj pani riaditeľke za túto príležitosť a za pochoopenie nášho rozhodnutia.

Autor: oktáva
Foto: archív

Už dlho som túžila navštíviť Berlín a konečne sa mi to podarilo. Na začiatku školského roka prišla do našej školy ponuka zúčastniť sa workshopu v Berlíne. Tento workshop bol zameraný na písanie článkov do časopisu KLIK. Keďže celý tento pobyt bol hradený Goetheho inštitútom, bola by škoda túto šancu nevyužiť. Navyše som mala možnosť získať mnoho nových skúseností, zážitkov, dobrých priateľov a konečne som sa mohla presvedčiť na vlastné oči, prečo je Berlín ospevovaný ako jedna z najvzrušujúcejších metropol sveta.

Konečne prišiel ten deň. Bolo to v októbri, presnejšie 13. Pamätám, si ako by sa to celé odohralo len pár dní dozadu. Bola som veľmi nervózna, no zároveň zvedavá, čo ma tam čaká. Moja myseľ bola zahľtená množstvom otázok. Aký bude Berlín? Bude sa mi tam páčiť? Budem mať problém dohovoriť sa po nemecky? Nájdem si tam priateľov? No teraz už viem, že všetky tieto obavy boli zbytočné.

S mojou spolužiačkou Sárrou sme ráno o šiestej vyrazili do Bratislavy, kde nás už čakali Samuel a Anina. Spolu sme nasadli na vlak. Počas cesty sme sa rozprávali, spoznávali a hrali rôzne hry, aby nám rýchlejšie

ubehol čas.

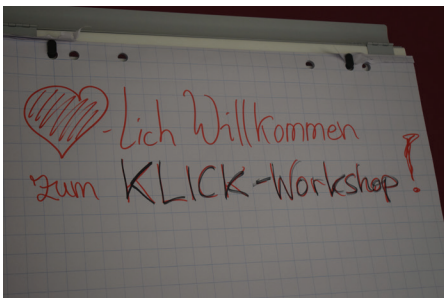
Keď sme prišli do Berlína, bola som unesená ruchom veľkomesta, čo je pochopiteľné, keďže pochádzam z malého mestečka, akým je Nová Baňa. Toľko ľudí, áut, zvukov, jednoducho to bolo všetko pre mňa niečo nové. Keď sme dorazili do hotela, už nás všetci čakali. Pôsobili na mňa veľmi milo a priateľsky. Presne vtedy som si uvedomila, že sa nemám čoho báť. Na izbe som bola s jedným dievčaťom. Volala sa Csenge a bola z Maďarska. Už prvý deň sme si veľmi rozumeli, pretože sme mali veľa spoločného.

Samotný workshop mi toho tiež veľa dal. Naučila som sa veľa, pre mňa dovtedy

neznámých vecí. Každý deň sme po raňajkách okolo deviatej išli do priestorov tamojšieho centra voľného času, kde bol pre nás pripravený program. Najskôr sme vykonávali rôzne cvičenia zamerané na koncentráciu a potom sme písali články. Boli sme rozdelení do skupín po štyroch a každá skupina mala za úlohu napísať jedno interview. S článkami nám pomáhala Katja, ktorá je novinárkou na voľnej nohe.

Počas tohto pobytu sme, samozrejme, spoznali aj nádherné mesto Berlín, plavili sme sa po rieke Spree, videli sme Berlínsky múr, boli sme vo Futurii (múzeu budúcnosti) a navštívili sme Brandenburskú bránu. Keďže sa v tomto čase v Berlíne konal Festival svetiel, večerné prechádzky mestom boli naozaj dych vyrážajúce.

Veľmi ďakujeme Goethemu inštitútu a, samozrejme, našej škole za tieto výborné skúsenosti a nezabudnuteľné zážitky, ktoré sme počas tohto pobytu získali.

Autor: Lucia Rybárová, kvinta

Foto: archív

Takýto názov niesol 6- dňový kurz (2 víkendovky) neformálneho vzdelávania v Osrblí, ktorého sme sa zúčastnili spolu s druháčkami Miškou a Jasmínkou a našou pani riaditeľkou. Za seba musím povedať, že to bola veľmi dobrá skúsenosť a naučila som sa nové veci ohľadom procesu tvorby projektu, spoznala nových ľudí a napokon náš tím vytvoril aj svoj vlastný projekt, ktorého cieľom bolo zatraktívniť priestory našej školy, čo sa nám, dúfam, podarilo. Projekt sme zrealizovali len vďaka finančnej podpore BBSK, ktorému ďakujeme. Účasť v projekte odporúčam aj ďalším študentom, nakoľko viem, že program Projekt je zmena pokračuje aj v roku 2020. Nebojte sa zapojiť! Chcela som vedieť, čo dal tento projekt mojim kamarátkam z II.A, či sa im tiež tak páčilo ako mne. Zastavila som ich na slovíčko a trochu som sa pýtala

1. Čo nové ste sa naučili na tomto neformálnom vzdelávaní v Osrblí?

Miška:

Naučili sme sa projektovať, uskutočniť a zrealizovať naše nápady, odprezentovať myšlienky, vyúčtovať celý projekt, vedieť sa zapájať do takýchto aktivít, nebáť sa spolupracovať a požiadať o pomoc.

Jasmínka:

Hlavným prínosom vzdelávania v Osrblí pre mňa bola motivácia zrealizovať vlastný projekt. Naučila som sa od základov, ako sa takýto projekt vôbec predkladá, realizuje aj účtuje. A aj keď to je niekedy náročné, výsledok stojí za to.

2. Páčil sa vám prístup školiteliek, ktoré vám s projektom pomáhali?

Miška:

Páči sa mi celkovo neformálne vzdelávanie a čo sa týka školiteliek, mali veľmi profesionálny prístup počas konzultácie našich plánov. K nám boli veľmi priateľské, mali pre nás pochopenie a boli nám nápomocné počas víkendových pobytoch do neskorých nočných hodín.

Jasmínka:

Určite áno. Naše pani školiteľky boli skvelé a aj keď mali na starosti desiatky ľudí a taktiež projektov, vždy boli trpezlivé, pomáhali nám a podporovali nás v našich snoch. Ich prácu aj prístup veľmi obdivujem.

3. Myslíte si, že projekt splnil cieľ?

Miška:

Cieľ sme splnili do poslednej bodky vďaka pani riaditeľke a našim školiteľkám. Za splnenie cieľa sme dostali na konci osvedčenie.

Jasmínka:

Aj keď cesta za našim vysnívaným projektom bola niekedy kostrbatá, podarilo sa nám to dotiahnuť do konca a naša „Chill zone“ zdobí našu školu už od konca novembra.

4. Odporučili by ste možnosť zapojiť sa do tohto projektu aj ostatným študentom? Ak áno, tak prečo?

Miška:

Určite odporučila, pretože sme získali množstvo nových skúseností, ktoré v živote využijeme. Myslím si, že treba prevziať určitú zodpovednosť za tento projekt a mať dobrý plán, aby ste došli do cieľa tak ako my.

Jasmínka:

Takúto skúsenosť by som odporučila všetkým študentom, ktorí majú radi prácu v kolektíve, budovanie vlastných nápadov, realizovanie a navrhovanie projektov.

5. Prostredie, v ktorom ste pracovali, vám vyhovovalo?

Miška:

Každé ráno sme sa zobúdzať do nádherného prostredia obklopeného horami a vidiekom. Celkový dojem nám vylepšoval krásny hotel, wellness a jedlo, ale aj množstvo inšpiratívnych ľudí.

Jasmínka:

Áno.

6. Pozmenili by ste niečo na projekte? Ak áno, tak čo?

Miška:

Nezmenila by som osobne nič, možno iba nejaký výraznejší regionálny prvok. Každopádne, celý náš projekt je splnený.

Jasmínka:

Ja osobne by som na projekte nič nezmenila.

7. Čo sa vám najviac páčilo?

Miška:

Najviac sa mi páčilo, ako sme sa naučili spolupracovať, konečný výsledok projektu a že sme spoznali množstvo nových ľudí. Páčil sa mi celkový projekt a myšlienka tohto neformálneho vzdelávania.

Jasmínka:

Myslím, že najlepší bol ten dobrý pocit z toho, keď som videla, ako sa naša práca a úsilie za tie tri mesiace páči aj iným ľuďom. Keď som videla, ako si moji spolužiaci požičiavajú knihy, ako sa staráme spolu o rybičky a ako spolu oddychujeme na kreslách, tak ma to veľmi potešilo.

8. Keďže PROJEKT JE ZMENA, tak aké zmeny sa spravili v našej škole?

Miška a Jasmínka:

Vytvorili sme úplne nový priestor nazvaný „Chill zone“, kde môžu študenti oddychovať počas prestávok, ale taktiež aj pred a po vyučovaní napríklad, keď čakajú na autobus a podobne. Celou témou projektu bolo zapaľovanie regionálneho prvku, čo boli v našom prípade fotky Novej Bane a okolia. Ďalej sme do tejto miestnosti umiestnili novú ošalúnenú kreslá, vyrobenú drevenú poličku, do ktorej sme uložili regionálne knihy a odporúčanú literatúru pre stredoškólov. Na oživenie sme ako živý element kúpili akvárium s rybičkami, o ktoré sa aj s našimi spolužiakmi staráme.

Autor: Simona Káčerová, kvinta

Foto: archív

ROZHOVOR S TANEČNÍČKOU IZABELOU

Rada by som vám predstavila jednu našu spolužiačku, Izabelu Šmondrkovú, Rz triedy kvinta, ktorá sa súťažne venuje tancu už od svojich 6 rokov. V nasledujúcich riadkoch sa dozvieme niekoľko stručných informácií o tom, aké boli jej začiatky, ako často trénuje a aké má ďalšie plány do budúcnosti.

1. Ako si začala s tancovaním?

Mojí rodičia chceli, aby som sa venovala nejakému športu a tancovanie sa nám najviac pozdávalo.

2. Ako dlho sa venuješ spoločenským tancom?

Spoločenským tancom sa venujem už od 1. triedy na základnej škole, čiže zhruba 10 rokov.

3. Aké tance presne tancuješ?

Tancujem štandardné tance (waltz, tango, viedenský valčík, slowfox, quickstep) a latinskoamerické tance (samba, cha-cha, rumba, paso-doble, jive) a s mojím partnerom som v kategórii mládež B/B.

4. Ako často a kde trénuješ?

Trénujem v utorok, stredu, štvrtok, piatok a nedeľu v Banskej Bystrici alebo vo Zvolene a občas aj v Bratislave. Sústreďenia väčšinou mávame v Brezne alebo v Dolnej Mičinej.

5. Bola si súťažne aj v iných krajinách?

Zatiaľ len v Čechách, ale v decembri sme chceli ísť do Slovinska, len, bohužiaľ, kvôli môjmu zraneniu sme nemohli.

6. Aké zranenie si mala?

V novembri sme boli na súťaži v Brne, kde sa nám veľmi darilo, ale pri tancovaní jivu mi niečo puklo v ľavom náрте a podľa doktorov som mala natiahnutú šľachu. Mesiac som musela doma len ležať, pretože som vôbec nedokázala na tú nohu stupiť. Teraz aj pociťujem, že zranenú nohu mám oslabenú, čo pre

nás s partnerom vôbec nie je dobré.

7. Chcela by si sa tancu venovať aj v budúcnosti?

Áno, určite sa plánujem tomu venovať aj v budúcnosti, chcem tancovať súťažne a možno potom neskôr by som chcela aj učiť tancovať.

8. Podporujú ťa v tom rodičia?

Áno, rodičia ma v tom podporujú, sú veľmi radi, že sa venujem niečomu takému a hlavne mi platia všetky veci, ktoré to obnáša, lebo je to finančne náročný šport.

9. Stíhaš tancovať aj popri škole?

So školou je to už ťažšie, lebo domov chodím niekedy o desiatej večer, čo je veľmi neskoro na učenie, keďže som vždy po tréningu unavená, ale snažím sa to zvládať, ako najlepšie viem.

Ďakujem ti za rozhovor a prajem ti veľa úspechov a víťazstiev v tancovaní!

Autor: Petrana Mäsiarová, kvinta

Foto: Izabela Šmondrková, kvinta

Ako všetci vieme, touto témou sa zaoberali aj ľudia v minulosti. Kedysi sa Arozdeľovali buď do skupín, svoriek alebo rodín, čiže vedeli, že na prežitie si sami nepostačia. Ochraňovali sa navzájom, zabávali sa, bojovali spolu, jedli, lovili, skrátka, snažili sa prežiť dané obdobie radšej s niekým ako sami.

Postupne sa začalo viac a viac socializovať. Naši rodičia a ich rodičia a ich praprarodičia a celé generácie si potrebovali od ťažkej roboty oddýchnuť, a tak vyhľadávali zábavy, ktoré sa pravidelne konali na dedinách. Moja babka hovorila, že na zábavy chodievalo množstvo ľudí. Všetci sa radi zabávali, tancovali a spievali. Muži pozývali do tanca množstvo žien. Tancovalo sa na živú hudbu a domov sa chodilo až nad ráno.

Dnes, žiaľ, veľa takýchto podujatí zaniká. Ako tráviš čas na oddych? Naháňaš kravy? Jasné, že nie, ale to neznamená, že budeš mať zlé detstvo. Veľa ľudí tvrdí, že dnešná doba je oveľa horšia, ale v čom? Má ma hus naháňať, aby som si pamätala svoje „úžasné“ detstvo. Je pravda, že na takéto zážitky by som len tak nezabudla. My si vieme spraviť aj pekné detstvo, len je na nás, či budeme hrať hry, pozeráť do mobilu alebo budeme tráviť čas s priateľmi, pozeráť filmy, hrať spoločenské hry, chodiť na prechádzky, smiať sa a, hlavne, ak ste dobrí kamaráti, stále sa máte o čom rozprávať.

Na svete je veľmi veľa samotárov, ktorí nevyhľadávajú veľmi spoločnosť. Radi trávia sami čas a netrápi ich, že v ich blízkosti sa nenachádza nikto. Proste, nepotrebujú to. Avšak neviem sa vcítiť, čo takéto človek prežíva. Je smutný? Bol vlastne

niekedy šťastný a z čoho? Všetko závisí od individuálnej povahy. Ja si neviem predstaviť, že by som v sebe dusila nejaký problém. Stále by ma trápil a vracal by sa mi spomienky. Takto ma to síce trápi, ale keď to niekomu poviem, cítim sa oveľa šťastnejšia. Som veľmi vďačná mojim priateľom a rodine, ktorí by si ma vypočuli aj o polnoci. Vážme si takýchto ľudí a nezabúdajme, že to oni nám podali pomocnú ruku.

Úloha: Ak poznáš nejakého samotára, skús ho rozosmiať, porozprávať sa s ním, napísať mu nejaký odkaz. Možno v sebe niečo dusíš, sklamal sa v ľudoch, nevie sa k ľuďom priblížiť alebo sa skrýva a bojí sa to povedať. Takýmto spôsobom dokážeme pomôcť ľuďom vystúpiť aspoň na chvíľu zo samoty.

Autor: Sára Polnišerová

Foto: pixabay.com

Prvé dva októbrové týždne (1.10. – 12.10.2019) sme my, druháci, mali možnosť zúčastniť sa projektu Erasmus +. Tento čas sme strávili spolu s ďalšími stredoškólakmi z Česka, Maďarska a Rumunska na Počúvadlianskom jazere.

Išlo o spôsob neformálneho vzdelávania. Téma nášho Erasmu bola „Unlimited Memory“ (Neobmedzená pamäť). Hlavnou náplňou našich workshopov, ktoré sme nazývali „sessions“, bolo vypracovávanie projektov týkajúcich sa pamäti, druhov pamäti, spôsobov, ako si zlepšiť pamäť, a mnohých ďalších projektov. Pracovali sme v skupinách. V každej skupine sme boli pomešaní Slováci, Česi, Rumuni a Maďari, preto sme museli spolu komunikovať po anglicky. V angličtine sme prezentovali aj projekty. Vysvetľovanie v angličtine síce niekedy zabralo trochu viac času, akoby sme chceli, no nakoniec sme si vždy porozumeli. Okrem vyrábania a prezentovania projektov sme na „sessions“ hrali rôzne hry, spievali, tancovali, kričali, objímali sa, smiali sa a navzájom sa spoznávali.

Príležitosť spoznať nové krajiny sme mali predovšetkým na „Culture Night“ (Noc kultúry). Počas dvoch večerov každá krajina odprezentovala svoju kultúru – históriu, zvyky a tradície, kroje, piesne, tance a, samozrejme, nechýbalo ani typické jedlo.

Ďalším večerným programom bola

napríklad „Talent Night“ (Noc talentov). Na nej mohol každý ukázať svoj talent, a tým ohúriť, pobaviť, prekvapiť alebo dojať publikum.

Utorok, 8.10., sme navštívili mesto dýchajúce históriou – Banskú Štiavnicu. Deň sme začali menšou turistikou na Kalváriu. V meste sme plnili úlohy, ktoré sme v rámci výletu mali zadané. Na obed sme sa dobre najedli v pizzerii. Výlet sme ukončili exkurziou štôlne Bartolomej v banskom múzeu.

Erasmus + bol pre nás nezabudnuteľným zážitkom. Zlepšili sme si angličtinu a precvičili si rozprávanie na verejnosti. Okrem toho sme spoznali nových priateľov zo zahraničia. Keď po dvoch týždňoch nastal čas rozlúčiť sa, padla nejedna slza.

Sme veľmi radi, že sme aj my mali možnosť zúčastniť sa tohto projektu a ďakujeme našim „facilitátorom“ (animátorom), organizátorom aj pani riaditeľke za túto príležitosť.

Autor: Helena Křápková, 2.A
Foto: Projekt

IMATRIKU- LAČKY 2019

Niekoľko dní pred imatrikuláciami nás na hodine matematiky nečakane prepadli žiaci - MAFIÁNI 2.A. Zviazali nám oči šálami, ruky páskou, uniesli nás a nakoniec pomalovali. Mysleli sme si, že prišiel náš veľký deň imatrikulácií, no ten prišiel neskôr...

22.11.2019

V tento symbolický dátum sa konali naše imatrikulácie. Nevedeli sme sa dočkať. Prvý dojem príchodu do triedy bol veľmi zaujímavý. Niektorí sme sa tešili a niektorí boli v dost veľkom šoku. Celá trieda bola hore nohami. V strede triedy boli naukladané, páskou a fóliou omotané lavice ozdobené toaletným papierom. A všade naokolo samý papier. Našou úlohou bolo upratať celú triedu a dať ju do poriadku do 10:30 hod. tak, ako býva každý deň.

Po pravde, neporiadok v triede sme si veľmi užili. Nakoniec sme triedu upratali a dali všetko na svoje miesto. Na tesno, ale stihli sme to. Po vyučovaní sme si obliekli mafiánske tričká, ktoré nám vyrobili naši MAFIÁNI z 2.A a namaľovali nám ešte aj fúzičky. Spravili z nás mafiánov. Aby sme sa nimi stali oficiálne, museli sme prejsť rôznymi úlohami...

Slávnostným príchodom do auly nás nanovo pokrstili. Dali nám nové mená. Napríklad, Mária Alžbeta Srnková - Jeleňová Babetová Malária, Pravoslav Bartoš - Matroš Ľavoslav, Agáta Abrahámová-Grahámová Gaťa, Martin Bánsky- Novobanský Martán a Kristína Kraličeková - Kričková Kristusína. Slávnosť sme začali prípitkom, ktorý bol veľmi zvláštny, no nemyslím si, že by sme si ho ešte dali. Po prípitku prišli naše mafiánske úlohy s rôznymi trestami v podobe nie veľmi dobrého jedla. A začali sa naše úlohy. Každý mal určenú svoju. Maľovanie portrétu pána profesora Mádela nohou a kečupom, love-

nie cukríkov v želatíne len hlavou, challenge v make-upe chalanov, tancovanie so zavretými očami, zároveň spievanie a chodenie po zvyškoch jedla, ľade a vlasoch vo vode. Kŕmenie spolužiakov jogurtom z lavice, šľahačkový kvíz či súťaž v tancovaní na vajíčkach. MAFIÁNI 2.A si overili aj našu tvorivosť. Vyznávaním lásky so zavretými očami neznámej osobe, napríklad našej triednej pani profesorky Sečerkovej a napísanie a zaspievanie rapu o MAFIÁNOCH. Všetky úlohy sme zvládli a veľmi sme sa zabavili. No možno sa aj publikum viacej nasmialo a zabavilo než my. Nakoniec sme si po úlohách zatancovali mafiánsky tanec a zložili prisahu druhákom a štvrtákom.

Úlohy sme zodpovedne splnili a právoplatne sme sa stali mafiánmi a hlavne prvákmi Gymnázia Františka Švantnera - prijali nás medzi seba. Na tento zážitok sa zabudnúť nedá. Bude dlho pretrvávať v našich spomienkach.

Autor: Mária Magdaléna Borošová, 1.A
Foto: archív

OSPRAVEDLNENIE ZO SKÚŠANIA

na hodinu dňa

Schválené vedením školy

(Nevzťahuje sa na písomky a testy)